

25-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - যেতিয়ালৈকে আত্মাই নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি থাকিব তেতিয়ালৈকে 100 শতাংশ বিশ্ৰাম ল'ব নোৱাৰে, বিশ্ৰাম পোৱা যায় নিৰ্বাণধামত, তাত কোনো ভূমিকা নাই"

*প্ৰশ্ন :- যিসকল সন্তানে পঢ়ি পঢ়ি ভাগৰি পৰে তেওঁলোকৰ আকৌ কেনেকুৱা সংকল্প আহে যি নেতিবাচক সংকল্পৰ ৰূপ লৈ লয়?

*উত্তৰ :- 1. তেওঁলোকৰ পিতাক এৰি দিয়াৰ অৰ্থাৎ পৰিত্যাগ কৰাৰ সংকল্প আহে। বাবাই কয়- এনে সংকল্প অহাটোও নেতিবাচক সংকল্প। এনে সংকল্প কৰাটোও পাপ। পাঠ নপঢ়া মানে ভাগৰি পৰা। এনেকুৱা সন্তানে নিজৰ উপাৰ্জন নিজেই নষ্ট কৰি দিয়ে।

2. যদি কোনো কথাৰ কাৰণে কোনোৱে মাতা-পিতাৰ ওপৰত বিতুষ্ট হৈ পৰে তেন্তে তেওঁ 21 জন্মৰ বাদশ্বাহী হেৰুৱাই পেলায়।

*গীত :- আজি মনুষ্য অন্ধকাৰত... (আজ অন্ধেৰে মে হে ইঞ্চান...)

ওঁম্ শান্তি। এয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ গীত বা প্ৰাৰ্থনা। কাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰে? ভগৱানৰ ওচৰত। কিন্তু ঘোৰ অন্ধকাৰত থকাৰ কাৰণে ভগৱানক নাজানে। তেন্তে এতিয়া শুনিব কোনে? যেতিয়া ভগৱানে তেওঁলোকৰ মিনতি শুনিব তেতিয়াহে আহি জ্যোতি জগাব। কিন্তু সন্তানসকলে ভগৱানক চিনিয়ে নাপায় তেন্তে শুনিব কেনেকৈ? এতিয়া তোমালোক সন্মুখত বহি আছা, ভগৱানে তোমালোকক ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা আলোকলৈ লৈ গৈ আছে। গায়নো কৰা হয় - ব্ৰহ্মাৰ দিন ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। অন্ধকাৰত অনেকেই দুৱাৰে-দুৱাৰে হাবাথুৰি খাই ফুৰে। পাহাৰ, ধৰ্মীয় স্থান, মন্দিৰ, মছজিদলৈ যায়। কিন্তু ভগৱানক ক'ত পোৱা যাব? ভগৱানৰ জন্মদিনো ভাৰতত উদ্‌যাপন কৰে। 'শিৱৰাত্ৰী' বুলি কয় নহয়। তেওঁৰ স্মাৰক প্ৰতিমা আদিও যথাযথভাৱে ভাৰততে আছে। কিন্তু বুজি নাপায় তেওঁ কেতিয়া আহে! একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া তোমালোক ঘোৰ অন্ধকাৰত নাই। তোমালোক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি পোহৰলৈ আহি থকা। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এই গোটেই সৃষ্টিৰ ৰচনা কোনে আৰু কেনেকৈ কৰে।

তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা - ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয়লৈ, য'ত ঈশ্বৰে পঢ়ায়, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। এই জ্ঞান তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰিহে বুজি পোৱা। কোনোৱেতো যথাৰীতি বুজি পায়, কোনোৱে পুৰা নুবুজিলে আতৰি গুছি যায়, মাতা-পিতাৰ ওপৰত বিতুষ্ট হৈ পৰে। যাৰ কাৰণে গোৱা হয় - আশ্চৰ্য্যজনকভাৱে এনেকুৱা মাতা-পিতাৰ ওপৰত বিতুষ্ট হৈ পৰে। তেওঁলোকে এই জ্ঞান ভালো পায়, আনকো শুনায় তাৰ পিছত আকৌ বিতুষ্ট হৈ পৰে... জানে যে মাতা-পিতাৰ পৰা আমি 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী পাওঁ, তথাপিও পাহৰি যায়। বাবা বুজাইছে- যাক 'শান্তি' বুলি কোৱা হয় সেয়া পোৱা যায় শান্তিধাম অথবা নিৰ্বাণধামত, তাক মুক্তিধাম বুলিও কোৱা হয়। যদি কোনোৱে কয় আমি 100 শতাংশ বিশ্ৰামত আছো, কিন্তু এইটো শব্দ কতো নাই। গোটেই দিনত কিবা নহয় কিবা কৰ্ম নিশ্চয় হৈ থাকে। হয়, অলপ সময়ৰ কাৰণে ৰাতিৰ টোপনিক বিশ্ৰাম বুলি কোৱা হয় কিয়নো আত্মাই কয় মই গোটেই দিন কাম কৰি ভাগৰি গৈছো, এতিয়া বিশ্ৰাম কৰো। নিজক উপৰাম কৰি লয়। এইটোতো জানা - পিতা থাকেই শান্তিৰ দেশত নে এনেকৈ ভাবা যে পৰমপিতা পৰমাত্মা তাত বিশ্ৰাম কৰি থাকে। পৰমাত্মা বিশ্ৰামত তেতিয়া থাকে যেতিয়া

তেওঁৰ কোনো ভূমিকা নাথাকে। মুক্তিধামত একো কাম নকৰে। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলি গৈ থাকে। পিতাই কয় - তোমালোকে জানানে মই বিশ্রামত কেতিয়া থাকো? যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকল স্বৰ্গত, সুখত থাকা। তাত তোমালোকৰ সুখ-শান্তি আছে। তাক বিশ্রাম বুলি কোৱা নহয়। বিশ্রামত থকা বুলি তেতিয়া কোৱা হ'ব যেতিয়া তোমালোকৰ কোনো ভূমিকা নাথাকে। তোমালোক যেতিয়া স্বৰ্গত থাকা তেতিয়া মই কোনো পৰিশ্রম কৰিব নালাগে। মই তাত (ঘৰত; শান্তিধামত) শান্তিত থাকো, শান্তিক অন্য শব্দত তাত বিশ্রাম বুলি কোৱা হ'ব। ইয়াততো বিশ্রামত থাকিব নোৱাৰে। আত্মাই কয় - মই বিশ্রামত তেতিয়া থাকো যেতিয়া ৰাতি শুই পৰো, সেই সময়ত বিশ্রামত বা শান্তিত থাকো - কথা একেটাই। ৰাতি অশৰীৰী হৈ পৰে, শান্ত হৈ পৰে। আকৌ যেতিয়া উঠে, কৰ্ম কৰে তেতিয়া আকৌ বিশ্রামহীন (অশান্ত; আনৰেষ্ট) হৈ পৰে। কৰ্ম কৰি থাকোতে বিশ্রামহীনতাৰ অনুভূতি হয়। সত্য যুগত বিশ্রামহীনতাৰ প্ৰশ্ন নুঠে, অশান্ত কৰে ময়াই। তাত এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে আমি বিশ্রামত থাকো। কাম-কাজ সকলো কৰে কিন্তু অশান্ত নহয়। বাকী বিশ্রাম শব্দ নাথাকে। উদাহৰণ স্বৰূপে, কোনোৱে কয় - আমি চিমলালৈ যাওঁ বিশ্রামৰ কাৰণে, কিন্তু বিশ্রামৰ অৰ্থ নাথাকে। সচাঁ বিশ্রাম তেতিয়া হয় যেতিয়া আমি নিৰ্বাণধামত থাকো, তাত মৌন হৈ থাকো। বাকী বিশ্রাম কাৰোৰে নাই। যদি কোনোৱে কয় মই 100 শতাংশ বিশ্রামত আছো তেন্তে সেয়া ভুল। তেওঁক অজ্ঞানী বুলি কোৱা হ'ব। অৱশ্যে হয়, এনেকৈ নিশ্চয় কোৱা হ'ব - পঢ়িবলৈ যদি নিবিচাৰে তেন্তে বিশ্রাম লয়। নপঢ়া, বিশ্রাম লোৱা এয়াতো আকৌ ভাগৰি যোৱাহে হ'ল। নিজৰ উপাৰ্জন নষ্ট কৰি দিয়ে। বুজোৱা হয় - হে নিশাৰ পথিক, স্বৰ্গাৰোহণৰ পথত খোজ কাঢ়ি কাঢ়ি ভাগৰি নপৰিবা, বিতুষ্ট হৈ নপৰিবা। মাতা-পিতাক পৰিত্যাগ কৰাৰ সংকল্পও আহিব নালাগে। এনে সংকল্প উদয় হ'লে তাক নেতিবাচক সংকল্প বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা মাতা-পিতা যাৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য পোৱা যায়, তেওঁৰ কাৰণে সংকল্পওনো কিয় উদয় হ'ব লাগে! লিখে কেতিয়াবা-কেতিয়াবা সংকল্প উদয় হয় - এৰি দিওঁ, একোৱে বুজিব নোৱাৰো। হেৰ', বুজি পোৱাৰেতো এয়া সময় নহয় জানো। বুজা অৰ্থাৎ পঢ়া, তোমালোকে জানা আমি পঢ়ি আছো। পৰমপিতা পৰমাত্মা যি জ্ঞানৰ সাগৰ, উচ্চতকৈও উচ্চ হয় তেওঁক কোনেও নাজানে। যদিও ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ অথবা লক্ষ্মী-নাৰায়ণক জানে কিন্তু ভাৰতবাসীয়ে এইটো নাজানে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজ্য কেতিয়া লৈছিল আৰু কোনে দিছিল? ময়াই একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত পেলাই দিলে। পিতা আহি বুজায়-ৰচয়িতা পিতাই মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচনা কেনেকৈ কৰে? এয়াতো কোনেও নাজানে। পিতায়ে বহি বুজায় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাক ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা) বুলি কোৱা নহয়। যদিও প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হয় কিন্তু তেওঁ ৰচয়িতা নহয়। মনুষ্যই কয় আমাক আল্লাই জন্ম দিছে। নিৰাকাৰ পিতাকেই ৰচয়িতা বুলি কোৱা হ'ব। ৰচয়িতা পিতাক নিশ্চয় মনুষ্যয়েই জানিব, জন্তুৱেতো নাজানিব। জন্তুৱেতো মুখেৰে নক'ব যে আমাক পৰমাত্মাই ৰচিছে। মনুষ্যই ক'ব আমাক ভগৱানে ৰচিছে। সেয়েহে পিতাই বুজাইছে - তোমালোকে চোৱা এই ৰচনা কেনেকৈ ৰচিলে? প্ৰথমে-প্ৰথমে ৰচনা হয় মুখ বংশাৱলীৰ। সন্তানসকল ডাঙৰ হৈ আকৌ পিতা হয়। এই বেহদৰ পিতাই কয়- চোৱা, ময়ো কেনেকৈ ৰচনা ৰচো। এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি মুখৰ দ্বাৰা কওঁ - হে আত্মা, তুমি মোৰ, মই তোমাৰ পিতা হওঁ। আকৌ তেওঁৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক ৰচনা কৰো। তোমালোক হোৱা মুখ-বংশাৱলী। অজ্ঞান কালতো কয় নহয়, যেনেকুৱা হওক, যিয়ে হওক, মোৰেই হয়। পিতাইও এনেকৈয়ে কয়। তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈ যোৱা। গতিকে এতিয়া তোমালোক মুখ-বংশাৱলী হোৱা আকৌ তোমালোক কোষ-বংশাৱলীও হ'বগৈ। পিতাই কয় - তোমালোক মোৰ হোৱা, পিছত তোমালোক দৈৱী ৰাজবংশলৈ যাবা। পিতাই এই ঈশ্বৰীয় ৰচনা কেনেকৈ ৰচে - এয়া কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় - এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) কয়, ময়ো মুখ বংশাৱলী হওঁ। পিতাৰ লগত মাঁ নিশ্চয় লাগে। তোমালোকে কোৱা আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ-বংশাৱলী হওঁ, শিৱবাবাই আমাক আপোন কৰি লৈছে। তেওঁক শৰীৰো লাগে নহয় জানো।

শিৱবাবাৰতো শৰীৰ নাই। শৰীৰ ঋণত লয়। পিছত কয় তুমি মোৰ হোৱা, ইয়াকে কোৱা হয় মুখ-বংশাৱলী। শিৱবাবাই এই মুখৰ দ্বাৰা, এই স্ত্ৰীৰ দ্বাৰা কয় যে তোমালোক মোৰ সন্তান হোৱা। পিতাইহে বুজায়, আন কোনো শাস্ত্ৰ আদিত এই কথাবোৰ নাই। তোমালোকে এতিয়া শুনা পিছত প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব।

এয়া হৈছে ঘোৰ অন্ধকাৰৰ সময়। পিতা আহি আলোকিত কৰে সেইবাবেতো ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, ব্ৰহ্মাৰ দিন বুলি গায়ন কৰা হৈছে। কিবাতো আছে নহয় জানো। গায়ন কৰা হয় - মিথ্যাৰ সময়ত সকলো মিথ্যাই সঁচাৰ নাম-চিহ্নও নাথাকে। কিন্তু পিতাই কয় - অন্তত অলপ নহয় অলপ থাকি যায়, প্ৰলয় হৈ নাযায়। অলপ থাকিব আকৌ বৃক্ষ ডাঙৰ হৈ গৈ থাকে। মনুষ্যই আকৌ মহাপ্ৰলয় দেখুৱাই দিছে। কিন্তু মহাপ্ৰলয় কেতিয়াও নহয়। এনেকুৱা নহয় যে সাগৰত শিশু (কৃষ্ণ) আঁহতৰ পাতত উঠি আহিব, এই সকলো মিছা। পিতাই বুজাইছে - তোমালোক যেতিয়া গৰ্ভ মহলৰ পৰা আহা তেতিয়া তাত আনন্দত থাকা। তাত দুখ, পাপ কৰ্ম নাথাকে। সেয়া হৈছেই পূণ্য আত্মাৰ দুনিয়া, এয়া হৈছে পাপৰ দুনিয়া। ইয়াত সকলো ত্যাগ কৰি তোমালোক পূণ্য আত্মা হৈ যোৱা। তোমালোকে ইমান পূণ্য কৰা যে আধাকল্প তোমালোকক কোনোৱে পাপ আত্মা বুলি নকয়। তোমালোক অবিনাশী পূণ্য আত্মা হৈ যোৱা। ইয়াত আকৌ আধাকল্প পাপ আত্মা বুলি কোৱা হ'ব। সময়ে-সময়ে দান-পূণ্য কৰি থাকে। ভাৰতক সম্পূৰ্ণ ধৰ্মাত্মা বুলি কোৱা হয়। ভাৰতত দান-পূণ্য কৰে। তোমালোকে জানা এই দুনিয়া আমি এতিয়া এৰিম, আকৌ আহিব নালাগে। এই দুনিয়াৰ সামগ্ৰী তোমালোকে ট্ৰাঞ্চফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰা নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে। মনুষ্যই ঈশ্বৰৰ অৰ্থে অৰ্পণ কৰে অৰ্থাৎ ট্ৰাঞ্চফাৰ কৰে পৰৱৰ্তী জন্মৰ কাৰণে। ইয়াত তোমালোকে ট্ৰাঞ্চফাৰ কৰা- 21 জন্মৰ কাৰণে। গতিকে বহুত লাগে নহয় জানো। তোমালোকৰ পৰা সকলো বাজে বস্তু লৈ নতুন দিয়ে। পুৰণা লৈ সোণৰ দিয়ে। তোমালোকে সততাৰে পিতাক দিয়া, পিতাইও তোমালোকক সকলো দিয়ে। তোমালোকৰ যি ভূমিকা চলি আহিছে - এয়া নাটকত আছিল, সকলোৱে ঘৰবাৰী এৰিলে। নহ'লে গো-শালা কেনেকৈ তৈয়াৰ হ'লহেঁতেন? মনুষ্যইতো নাজানে, ভাৰ্টি কেনেকৈ তৈয়াৰ হয়! তেওঁলোকেতো দেখুওৱায়- অগ্নিকুণ্ডত মেকুৰী আদি আছিল।

এই সকলো জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া আছে। পিছত এই জ্ঞান তাত নাথাকিব। আমি এনেকৈ 21 জন্ম ৰাজ্য কৰিম আকৌ অধঃপতিত হ'ম - তাত এই জ্ঞান নাথাকে। ত্ৰিকালদৰ্শীৰ ভূমিকা তোমালোকৰ এতিয়া থাকে। মুখ্য নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা তোমালোকৰেই। অন্য কাৰো ভূমিকা নাই। অসুৰৰ পৰা দেৱতা, আকৌ দেৱতাৰ পৰা অসুৰ তোমালোক ভাৰতবাসীয়েই হোৱা। বাকীবোৰ হৈছে মাজৰ সংযোজন (বাই-প্লটচ)। নাটকৰ মাজত হাঁহি-ধেমালিৰ খেল কৰে নহয়। আধাকল্পৰ পিছত দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যায়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই গোটেই চক্ৰ ঘূৰি থাকে সেইবাবেতো তোমালোকে বুজোৱা নহয় জানো। পৰমপিতা পৰমাত্মাও পৰম আত্মা, পৰমধামৰ নিবাসী। পিতাই কয় - মোৰ সকলো জ্ঞান আছে। মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ চৈতন্য হওঁ। সেয়াতো জড় বীজ, শিৱতো চৈতন্য হয়। তেওঁৰ প্ৰতিমাৰ পূজা কৰা হয়।

আজিকালি চৰকাৰে বৃক্ষৰ চেপলিং (কলম) লগায়। এয়া হৈছে চৈতন্য বীজ, মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বীজে কয় - মোৰ গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে। গতিকে যেতিয়া কোনোৱে কয় 100 শতাংশ বিশ্ৰামত আছো, তেতিয়া বুজাব লাগে যে 100 শতাংশ বিশ্ৰামতো কেতিয়াও পোৱা নাযায়। হয়, এনেকৈ কোৱা হ'ব - স্বৰ্গত 100 শতাংশ পৰিত্ৰতা-সুখ-শান্তি থাকে। নামেই হৈছে স্বৰ্গ। পিতাক সৎ শ্ৰী অকাল বুলি কোৱা হয়। সত্য কওঁতা। তেওঁক কালে খাব নোৱাৰে। তেওঁক কালৰো কাল বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় - এয়া হৈছে ছিঃ-ছিঃ দুনিয়া। এই খেৰৰ জুমুঠিৰ দৰে গোলাকাৰ দুনিয়াত জুই নিশ্চয় লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ মহা-কল্যাণকাৰী। মনুষ্যই যজ্ঞ ৰচে যাতে শান্তি হৈ

যায়, তেওঁলোকে ভাবে স্বৰ্গৰ গেট (দুৱাৰ) নোখোলক। তোমালোকেতো চাপৰি বজোৱা, দুনিয়াত জুই লাগিলে আমি নতুন দুনিয়া বৈকুণ্ঠলৈ যাম। এই বিনাশ জ্বালা এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰৰ পৰাই প্ৰজ্বলিত হয়। যি পিতাৰ হ'ব তেওঁলোকেই স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। বাকী সকলোৱে হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰি উভতি যাব লাগিব। তোমালোকে জানা এতিয়া মুক্তিধামলৈ উভতি গৈ আকৌ নিজৰ ভূমিকা পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগিব। সত্যযুগত ইমান বিলাক দেৱী-দেৱতা ক'ৰ পৰা আহিল? মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ভগৱানৰ সময় নালাগে। তোমালোকক কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য, অপৰিত্ৰৰ পৰা পৱিত্ৰ কৰি তোলে। যিয়েই যিমান জ্ঞান ধাৰণ কৰিব সেই অনুসৰিয়েই পদ পাব। ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোকে জানা আমি শ্ৰীমতৰ আধাৰত নিজৰ কাৰণে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছে। যদি শ্ৰীমতৰ প্ৰতি কোনোৱে বিতুষ্ট হৈ নিজৰ মতত চলে তেন্তে সেয়া ৰাৱণ মত হৈ যাব সেয়েহে খোজে প্ৰতি তোমালোকে শ্ৰীমত লৈ থাকা। পিতাই তোমালোকক জীৱন্তে নিমিত্ত কৰিছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) সম্পূৰ্ণ দানী হ'ব লাগে। সততাৰে সকলো পিতাক অৰ্পণ কৰি নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে ট্ৰাঞ্চফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰি দিব লাগে।
- (2) জীৱন্তে ট্ৰাণ্টি (নিমিত্ত) হ'ব লাগে। খোজে প্ৰতি পিতাৰ পৰা শ্ৰীমত ল'ব লাগে। কেতিয়াও শ্ৰীমতৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হৈ মন মতত চলিব নালাগে।

*বৰদান:- শৰীৰক আত্মাৰ মন্দিৰ বুলি ভাবি তাক স্বচ্ছ বনাওঁতা প্ৰথম নম্বৰৰ শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ আত্মা হোৱা

আমি ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকল গোটেই কল্পত প্ৰথম নম্বৰৰ শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ, হীৰা তুল্য হওঁ, এই স্মৃতিৰে শৰীৰক আত্মাৰ মন্দিৰ বুলি ভাবি স্বচ্ছ কৰি ৰাখিব লাগে। যিমানে মূৰ্তি শ্ৰেষ্ঠ হয় সিমানে মন্দিৰো শ্ৰেষ্ঠ হয়। সেয়েহে এই শৰীৰ ৰূপী মন্দিৰৰ আমি ট্ৰাণ্টি (নিমিত্ত) হওঁ, এই নিমিত্ত ভাবে আপোনাআপুনি স্বচ্ছতা বা পৱিত্ৰতা আনে। এই বিধিৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ পৱিত্ৰতাই সদায় আত্মিক সুৰাসৰ অনুভৱ কৰাই থাকিব।

*প্লেগান:- আত্মিক ভাবত থকাৰ ব্ৰত লোৱাটোৱেই হৈছে জ্ঞানী আত্মা হোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!

***